
Medea: Lines 214-270, 364-409, 1019-1055, 1136-1230**Lines 214-270**

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων

μή μοί τι μέμνησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν 215

σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,

τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδῶς

δύσκειαν ἐκτίσαντο καὶ ῥαθυμίαν.

δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,

ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγγνον ἐκμαθεῖν σαφῶς 220

στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδικημένος.

χρῆ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·

οὐδ' ἄστὸν ἦνεσ' ὅστις ἀθάδης γεγώς

πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.

ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε 225

ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ καὶ βίου

χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.

ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γινώσκω καλῶς,

κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.

πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει 230

γυναϊκὲς ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·

ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῆ

πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος

λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.

κάν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν 235

ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαι

γυναιξίν οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.

ἔς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην

δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,

οἷῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη. 240

κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ

πόσις ξυνοικῆ μὴ βία φέρων ζυγόν,

ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών.

ἀνήρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών,

ἔξω μολῶν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης 245

ἢ πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἥλικα τραπεῖς·

ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.

λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον

ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί,

κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα 250

στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἄπαξ.

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κάμ' ἤκει λόγος·

σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι

βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων συνουσία,

ἐγὼ δ' ἔρημος ἄπολις οὐσ' ὑβρίζομαι 255

πρὸς ἀνδρός, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,

οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ

μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.

τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,

ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῆ 260

πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτείσασθαι κακῶν

τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἦν τ' ἐγγίματο,

σιγᾶν. γυνή γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα

κακή τ' ἐς ἀλκήν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·

ὅταν δ' ἐς εὐνήν ἠδικημένη κυρῆ, 265

οὐκ ἔστιν ἄλλη φρήν μαιφονωτέρα.

Χο. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτείσει πόσιν,

Μήδεια. πενθεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχας.

ὄρῳ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,

στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων. 270

Lines 364-409

Μή. κακῶς πέπρακται πανταχῆ· τίς ἀντερεῖ;

ἀλλ' οὔτι ταῦτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πο. 365

ἔτ' εἶς' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις

καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.

δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτε

εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνομένην;

οὐδ' ἂν προσεῖπον οὐδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν. 370

ὁ δ' ἐς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο

ᾧστ', ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευματα

γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἐφῆκεν ἡμέραν

μεῖναί μ', ἐν ἧ' τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς

θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν. 375

πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοῦς,

οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·

πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,

ἢ θηκτὸν ὄσω φάσγανον δι' ἥπατος,

σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. 380

ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι

δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένα,

θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

κράτιστα τὴν εὐθεΐαν, ἣ πεφύκαμεν

σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοῦς ἐλεῖν. 385

εἶέν· καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;

τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους

ξένος παρασχῶν ῥύσεται τοῦμὸν δέμας;

οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,

ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆ, 390

δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῆ φόνον·

ἦν δ' ἐξελαύνη ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,

αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,

κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν ἦν ἐγὼ σέβω 395

μάλιστα πάντων καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,

Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,

χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

πικρούς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρούς θήσω γάμους,

πικρὸν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. 400

ἀλλ' εἶα φείδου μηδὲν ὧν ἐπίστασαι,

Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη·

ἔρπ' ἐς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.

ὄρῳς ἅ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν

τοῖς Σισυφείοις τοῖσδ' Ἰάσονος γάμοις, 405

γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἥλιου τ' ἄπο.

ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν

γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,

κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Lines 1019-1055

Μή. δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρῆ καθ' ἡμέραν. 1020
ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ
οἰκήσεται αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῶν ὀνάσθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας, 1025
πρὶν λουτρὰ καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς ἀθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,

ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, 1030

στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

ἧ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ

καὶ καθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ 1035

γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἐστερημένη

λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί·

ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις

ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα; 1040

τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;

αἰαῖ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,

γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.

οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευματα

τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς. 1045

τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς

λυποῦσαν αὐτήν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;

οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευματα.

καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν

ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους; 1050

τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης

τὸ καὶ προσέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.

χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους. ὄτω δὲ μὴ

θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,

αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. 1055

Lines 1136-1230

Ἄγγ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή

σὺν πατρί, καὶ παρήλθε νυμφικούς δόμους,

ἦσθημεν οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς

δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος

σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρὶν. 1140

κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα

παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἡδονῆς ὑπο

στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.

δέσποινα δ' ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,

πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα, 1145

πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἴάσονα·

ἔπειτα μέντοι προουκαλύψατ' ὄμματα

λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,

παίδων μυσαχθεῖς' εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς

ὀργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,

1150

λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔση φίλοις,

παύση δὲ θυμοῦ καὶ πάλιν στρέψεις κἀρα,

φίλους νομίζουσ' οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν,

δέξει δὲ δῶρα καὶ παραιτήση πατρὸς

φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;

1155

ἢ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,

ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα, καὶ πρὶν ἐκ δόμων

μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν

λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο,

χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις 1160

λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,

ἄγυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

κάπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται

στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,

δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις 1165

τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.

τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·

χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν

χωρεῖ τρέμουσα κῶλα καὶ μόλις φθάνει

θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν. 1170

καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που

ἦ Πανὸς ὀργὰς ἦ τινος θεῶν μολεῖν,

ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὀρᾶ διὰ στόμα

χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἄπο

κόρας στρέφουσαν, αἶμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ· 1175

εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν

κωκυτόν. εὐθύς δ' ἦ μὲν ἐς πατρὸς δόμους

ῶρμησεν, ἦ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,

φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ

στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δραμήμασιν. 1180

ἦδη δ' ἀνελθὼν κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου

ταχύς βαδιστῆς τερμόνων ἀν ἦπτετο·

ἦ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος

δεινὸν στενάξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο.

διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·

1185

χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος

θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός,

πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,

λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.

φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,

1190

σειούσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,

ῥῖψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως

σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε, πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην

ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως ἐλάμπετο.

πίτνει δ' ἐς οὔδας συμφορᾷ νικωμένη,

1195

πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν·

οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις

οὔτ' εὐφυῆς πρόσωπον, αἷμα δ' ἐξ ἄκρου

ἔσταζε κρατὸς συμπεφυρμένον πυρί,

σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ 1200

γνάθοις ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον,

δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν

νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.

πατήρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία

ἄφνω παρελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῷ. 1205

ῥῶμωξε δ' εὐθύς καὶ περιπτύξας χέρας

κυνεῖ προσαιδῶν τοιάδ'· “ᾠ” δύστηνε παῖ,

τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσεν;

τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν

τίθῃσιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.

1210

ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,

χρήζων γεραίων ἐξαναστήσαι δέμας

προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης

λεπτοῖσι πέπλοις, δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·

ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστήσαι γόνυ,

1215

ἢ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.

χρόνω δ' ἀπέστη καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος

ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.

κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρον πατήρ 1220

πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.

καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγου·

γνώση γὰρ αὐτὴ ζημίας ἐπιστροφὴν.

τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἠγοῦμαι σκιάν,

οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν 1225

δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων

τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνήρ·

ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος

ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ. 1230